

Sathya Sai

information

SATHYA SAI INFORMATION E-TIDNING

SOMMAR 2014

SANNING ✕ RÄTT HANDLANDE ✕ FRID ✕ KÄRLEK ✕ ICKE-VÅLD

Närhet till det gudomliga är sann rikedom.....	
Amrita Dhara-tal den 14/7 1996.....	3
Rätt handlande (dharma) är vår verkliga och bestående förmögenhet..	
Amrita Dhara-tal den 15/7 1996.....	16
Det högre intellektet (buddhi) körsvennen, Summer Showers 1990..	29
Nyheter från Sai-center.....	31
Svami är alltid närvarande, Gudomlig strålgans.....	34

Sathya Sai information är den svenska Sathya Sai-organisationens officiella tidskrift.

Den utkommer som e-tidning med tre nummer per år.

Närhet till det gudomliga är sann rikedom

Sathya Sai Babas Amrita Dhara-tal i Sai Kulwant Hall,
Prasanthi Nilayam, den 14 juli 1996.

*När ni redan har en tänd lampa i ert hus
behöver ni inte gå iväg till er grannes hus för att tända den.*

*Om ni glömmer Gud
innebär det att ni glömmer er själva,
för ni är själva Gud.*

« telugu-vers »

GUD VARKEN KOMMER ELLER GÅR. HAN FINNS ÖVERALLT.

Studenter!

Den indiska kulturen betonar att Gud är allestädes närvarande. I denna värld är allt skapat, levande såväl som livlöst, gudomligt. Allting – från en sten till en diamant, från en myra till ett lejon, från en liten fågel till en väldig örn, från en liten sten till ett berg – är gudomligt. Därför har indierna dyrkat träd, myrstackar, kullar, stenar m.m.. Nuförtiden har dock människor glömt denna heliga tradition och betraktar detta som vidskeplighet. Nutidens studenter fördömer också denna forna tradition och betraktar den som dårdaktig.

Samma gudomliga (atmiska) grund finns i alla

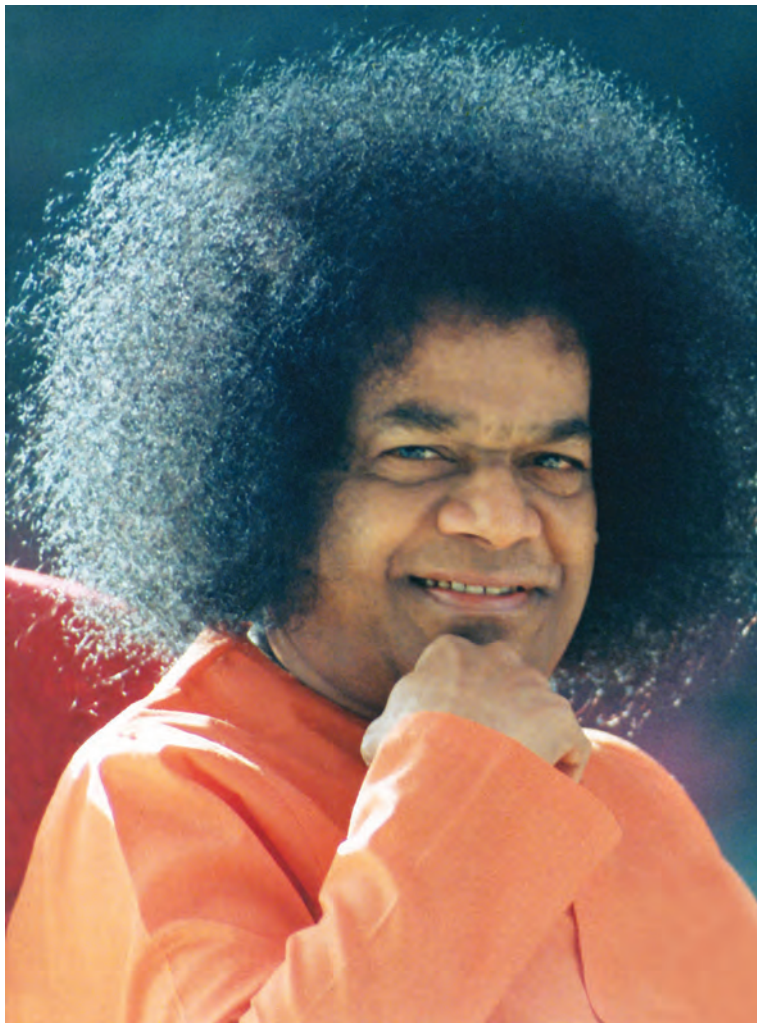
I själva verket har Indiens heliga traditioner en djup innebörd. Indierna begränsar inte grunden, den gudomliga kärleken, till att enbart finnas

hos människor. De delar med sig av sin kärlek till alla levande varelser och livlösa föremål. Det var därför Thyagaraja sjöng:

*O Rama!
I Din rena och obefläckade form av kärlek
är Du inneboende i alla varelser
från en myra till Brahma och också i Siva och Kesava.
Jag ber Dig, var även min beskyddare.
« telugu-vers»*

Det gudomliga genomtränger allt. Tro inte att Gud bara finns på vissa platser och inte på andra. Indierna tillber till och med en liten sten vid väggkanten. De dyrkar också en myrstack som giftormar bor i. Det finns inget föremål i världen som indierna inte dyrkar. De dyrkar varje kulle eftersom de betraktar den som ett heligt Govardhanberg och som Himalayabergen. Därför vördar indierna alla kullar, myrstackar, träd, fåglar och stenar. De förser myrorna med mat i form av rismjöl och ägnar dem kärleksfull omsorg. Det är skälet till att detta heliga land Indien betraktas som medkänslans och botgöringens land. Det är ytterst dåraktigt att betrakta sådana heliga traditioner i den indiska kulturen som vidskeplighet.

Många människor i andra länder anser att det inte finns någon ädlare princip än principen om människans broderskap, men det finns en princip som är ännu mer ädel än denna, och det är enhetens princip (ekatma). Det finns inget mer dåraktigt än att fördöma Indiens heliga kultur som framhåller att samma gudomliga (atmiska) grund finns i allt. Det är detta heliga land Indien som framhåller principen om enhet i mångfalden och principen om social rättvisa. Sedan forna tider har Indien delat sin andliga rikedom med andra länder och verkat för frid och välgång i världen. Inte heller i vår tid bör man glömma sådana heliga traditioner och gudomliga känslor förknippade med Indiens kultur. Bara vidsynta personer kan inse denna sanning. Trångsynta personer däremot uppfattar det som dåraktigt.

Följ den andliga vägen

Var finns den plats där Gud inte är närvarande? Var finns det föremål som inte genomsyras av gudomlighet? Allt är Gud. *Gud (Brahman) är subtilare än det subtilaste och större än det allra största.* Alla världens föremål är

en kombination av atomer. Finns det någon vetenskapsman i världen som kan förneka existensen av gudomlighet i universums alla atomer? Om han förnekar detta är han inte alls någon vetenskapsman. Det finns gudomligt ljus i varje atom. Därför sjöng Ramdas: *Den gudomliga principen, Rama, genomsyrar hela universum.* Den gudomliga principen Rama är grunden för hela denna värld. Det gudomliga namnet Rama skänker sällhet. På grund av vår tids bristfälliga utbildningssystem glömmar studenterna denna gudomliga grund. Vår tids utbildning ger bara möjligheter till försörjning. Den ger inte intellektet visdom.

Nuförtiden fruktas inte synden.

Onda och grymma handlingar förekommer dagligen.

Deras omfattning är obeskrivlig.

Gudshängivenhet har helt försvunnit.

*O människa, inse att du endast kan vinna frid och lycka
genom att sjunga Guds namn.*

« telugu-vers »

O människa, känn dig inte högfärdig över din utbildning.

Om du inte visar Gud din vördnad

*och inte tänker på Honom med hängivenhet,
kommer all din utbildning att vara värdelös.*

« telugu-vers »

O människa, du ägnar all din energi åt att fylla din mage.

*Du skaffar dig mängder med olika sorters kunskap
inom olika områden.*

Undersök och fråga dig själv

*hur pass stor lycka du uppnått genom att ägna all din tid
från morgon till kväll åt att förvärva världslig kunskap
och skaffa dig en förmögenhet medan du helt glömmar Gud?*

« telugu-vers »

Människlig födsel är det svåraste att uppnå bland alla livsformer. Efter att ha uppnått ett så värdefullt liv, är detta vad ni förväntas ägna er åt? Bör ni sträva efter denna form av världslig lycka i livet? Nej, nej. Ert livs syfte och mål är något annat. Vad ni bör uppnå är sann lycka, men ni glömmer bort denna eviga och bestående lycka och strävar i stället efter kortvarig och obeständig lycka. Utan tvivel behövs världslig utbildning. Jag bestrider inte detta. Den behövs för livet i världen (eng. here), och andlig utbildning för livet efter detta (eng. hereafter). Världslig utbildning leder dock bara in på världslighetens väg (pravritti), men vad ni bör följa är den andliga vägen (nivritti).

Allt på den världsliga vägen är förgängligt, och allt som hör till den andliga vägen är verkligt och bestående. Därför bör ert mål vara att uppnå den lycka som vinnas genom att följa den andliga vägen. Böcker är utan tvivel fyllda av kunskap, men till vad nytta om huvudet är fyllt med orenheter? Hur pass användbar är då boken? Om ert huvud är fyllt av orenheter blir boken lika värdelös för er som skräp. Vad är skälet? Det är dåligt umgänge. När ni fyller ert huvud med boken blir ert huvud självt som en bok. Vad ni behöver skaffa er är inte boken utan sunt förnuft som är nyttig kunskap. Det är bara möjligt att skaffa sig sådan nyttig kunskap genom att följa den andliga vägen.

Er tro är er högsta förtjänst

Som känslorna är, så blir resultatet. När er känsla och tro är heliga blir resultatet med säkerhet också heligt. I gamla tider brukade det finnas en nisch i väggen vid ingången hos välbärgade familjer. Där brukade de placera en liten tänd lykta. Byns invånare brukade komma till deras hus för att tända sina lyktor från denna lykta. Denna tradition hade sitt upphov i tron att om de tände sina lyktor från lyktan i en välbärgad familjs hus skulle de också bli välbärgade. I enlighet med denna tradition

hade Yashoda (Krishnas styvmor, ö.a.) också placerat en tänd lykta i ytterväggen på sitt hus så att byns gopier (koflickor, hängivna Krishna, ö.a.) kunde komma och tända sin lykta från den. Det var vid den tiden när Krishna lämnat Gokul och bodde i Mathura. Det fanns en nygift gopi vid namn Suguna som kom till Repalle efter sitt giftermål. När hon hörde om Krishnas gudomliga līlas (lekfulla mirakler, ö.a.) i Repalle blev hon hänryckt men kände att det var otur att hon kommit till Repalle först när Krishna gett sig av till Mathura. Hon kände sig nedslagen, fördömde sitt öde och tänkte: "Är det möjligt att ändra sitt öde?" Tidigare brukade hennes svärmor komma till Yashodas hus för att tända sin lykta. Vid ett tillfälle låg hennes svärmor sjuk med feber, så Suguna fick gå till Yashodas hus för att tända lyktan. Detta visade sig vara tur för henne. Hon blev utom sig av glädje när hon insåg att hon skulle få se den plats där Krishna hade levt och bott. Hon gick till Yashodas hus med rent hjärta och fullständig tro på Krishna. Upplevelse av det gudomliga är mer ett resultat av tro än av andliga övningar eller kunskap. I denna värld har funnits många stora lärde, yogier och människor som i hög grad ägnat sig åt andliga övningar och uppoffring, men de lyckades inte göra sig lika förtjänta av Guds nåd som Suguna. Ända sedan hon kommit till Repalle kontemplerade hon ständigt över Krishna men trodde inte att hon skulle få lyckan att se Honom.

När hon tände sin lykta från lyktan som fanns i Yashodas hus såg hon Krishna i lågan. Hon blev så hänryckt att hon helt och hållet förlorade sitt kroppsmedvetande. Hon var inte ens medveten om att hennes fingrar brändes av elden. Yashoda såg detta, kom springande och frågade: "Var har du dina tankar, min kära? Du märker inte ens att du bränner din hand! Har du somnat? Sov du inte i natt?" Andra gopier som kommit för att tända sina ljus såg också det som hände. Suguna såg Krishna i lågan hela tiden, och därför var hon inte medveten om sin kropp. De andra gopierna samlades runt henne och frågade: "Hur är det fatt? Vad ser du?" När hon sa att hon sett Krishna började gopiflickorna genast, uppfyllda av glädje, att dansa och sjunga.

De sjöng:

*Vår Suguna fick en vision av Krishna i Nandas hus,
Krishna visade Sig för henne i lyktans låga.
« telugu-sång»*

Vilken form av andlig övning och tillbedjan utförde Suguna? Hon kände inte till andliga övningar som att sjunga Guds namn och meditation. Den tidens kvinnor hade ingen utbildning. I själva verket gynnade detta dem. Om de haft vår tids form av utbildning skulle de inte kunnat få uppleva en sådan gudomlig sällhet. På den tiden var de helt fokuserade på Gud, men nutidens studenter inriktar sig enbart på att skaffa sig boklig kunskap. Efter att ha lyckats med detta fokuserar de på att klara sin examen. Inför denna dricker de kopp efter kopp med te och kaffe för att hålla sig vakna under natten. Därmed fördärvar de sin hälsa och förlorar också sin minnesförmåga. På det sättet fördärvar människan av idag sina inneboende krafter, men människor på den tiden, som Suguna, fokuserade alltid på Krishna. Det var deras orubbliga tro som var deras högsta förtjänst. Den andliga förtjänst man uppnår är enbart beroende av ens tro. När man vill ta sig till takterrassen på sitt hus måste man klättra uppför en stegen. Stegen måste ha stöd både nedtill och upptill. Kärlek är stödet nedtill på den andliga stegen, och tro stöder dess övre del. Utan kärlekens och trons stöd är det inte möjligt att nå andliga höjder. I själva verket är det utvecklandet av kärlek och tro som är den sanna andliga övningen.

Gud kan uppenbara sig i hängivnas hem i vilken form som helst

Under Shirdi Sai Baba-avatarens tid på jorden levde en man vid namn Hemadpant som var Shirdi Sai Baba djupt hängiven. Hans andra namn var Annasaheb Dabholkar. Han kontemplerade alltid över Baba och upprepade

ständigt: "Baba, Baba, Baba". En dag väcktes han klockan tre på natten av en lång person som klappade honom på ryggen och sa: "Hemadpant! I morgon kommer jag hem till dig för att äta." Han undrade om det han såg var en dröm eller om det var verkligt. När han märkte att dörren till hans hus var öppen insåg han att detta inte var en dröm. Då fylldes han av glädje och jublade högt: "Min Baba kom till mig och sa till mig att Han skulle komma hem till mig i morgon och äta." När hans fru hörde detta steg hon upp och frågade: "Vad hände? Drömde du? Har du blivit tokig som pratar så högt? Hur är det möjligt för Baba att komma hit i morgon? Shirdi ligger långt bort och vårt hus är här? Du bara inbillar dig detta." Då sa Hemadpant till sin hustru: "O du enfaldiga kvinna! För Gud finns inget sådant som avlägset och nära. Hur kan man säga att Gud kommer och går när Han genomsyrar allt? Han varken kommer eller går. Han är allestädes närvarande. De som förtjänar det kan uppleva Honom överallt, men de som inte förtjänar det kan inte uppleva Honom. Allt beror på kraften i ens tro."

Hemadpant sa till sin hustru: "Baba kommer till vårt hus i morgon. Laga därför en god och ståndsmässig mat till i morgon bitti." Hon blev mycket glad av att höra detta och sa: "Kan vi uppleva större lycka än att få besök av Baba?" Hon steg upp tidigt nästa morgon, städade huset, diskade kokkärlen och tillagade många goda rätter såsom vada (syndiskt kryddad rätt), payasam (söt efterrätt) osv. Hon prydde huset med mangoblada och blomstergirlander och väntade på Babas ankomst. Klockan blev 12, men Baba syntes inte till, så hon blev mycket orolig. Då försökte Hemadpant lugna henne med orden: "Baba sviker aldrig sitt löfte. Baba är sanningen förkroppsligad. I själva verket är Han Herren Sathyanarayana, så Han kommer med all säkerhet." Klockan var redan två men Baba hade inte kommit. Hemadpant visste inte vad han skulle göra. Just då kom två personer till deras hus och sa: "Hemadpant! Du tycks ha fullt upp att göra. Det verkar som att du väntar på några släktingars ankomst och att du redan lagat mat till dem. Så det är inte lämpligt att vi stör dig nu. Vi återkommer senare, men vi ber dig ta emot detta paket." Hemadpant tog

emot paketet, och de gav sig iväg. När han öppnade paketet fann han en bild av Baba i det. Han lade bilden vördnadsfullt mot sitt huvud och utropade: "O kära Baba! Du har kommit till mitt hus i form av denna bild!" Hängivenhet är en form av galenskap. Sai Baba är förkroppsligandet av sat-chit-ananda (varande-medvetande-sällhet). Han botar er från världslig galenskap och får er att bli galna i Gud. Varför gör han detta? Bara för att fördriva er världsliga galenskap. Om ni önskar bli fria från er världsliga galenskap bör ni bli galna i Gud. Baba torkar bort er världsliga sorgs tårar och får er att fälla tårar för Gud. Hemadpant ställde maten framför Babas bild, slöt sina ögon och bad: "Baba! Du måste äta denna föda." När han öppnade sina ögon fattades en vada på tallriken med mat. Han kunde också se spår av Babas fingrar i riset upplagt på tallriken. Då sa han fylld av glädje: "Baba har ätit av maten" och gav den som prasadam till alla. Baba brukade glädja sina hängivna på detta sätt. När han lovat sina hängivna att besöka deras hus kom Han dit i en eller annan form. För att få Sina hängivna att inse att Gud är närvarande i alla varelser kom Han till dem också i form av djur, såsom en buffel, en katt, en hund osv., och åt av maten avsedd för Honom.

Gud är närvarande i alla varelser

Nuförtiden gör Jag inte så. Har Jag väl lovat att Jag ska komma till ert hus och ta emot er mat kommer Jag Själv och äter hos er. Jag sa åt många personer att när Jag kom till Mumbai skulle Jag besöka deras hem och äta där. Därför begav Jag Mig till deras hus och åt av maten de serverade. Först då blev de lyckliga. Varför blev de lyckliga? Det var en följd av deras kärlek, tro och känslor. Den tidens hängivna var fyllda av kärlek och orubblig tro, men dagens människor hyser bara tro då och då. När Gud lovar dem att komma hem till dem blir de mycket lyckliga, men senare börjar de tvivla på att Svami kommer. De tror också att Svami kanske i förbigående sa så för att göra dem nöjda. Ge aldrig utrymme för

sådana tvivel. När ni utvecklar fullständig tro på Babas ord besannas de med säkerhet. Guds ord är gudomliga och är som nektar. Det Han säger är alltid sant, men om ni saknar tro kanske Hans ord inte besannas.

Utveckla därför en fast tro. Vad som än händer bör ni aldrig, under några omständigheter, överge er tro. Tro är livsviktig för er. Under Min tid som avataren Shirdi Sai Baba kunde en del människor inte förstå de djupare innebörderna av Mina ord och handlingar. De brukade komma till Baba och klaga: "Baba! Vi väntade på Dig eftersom Du lovade komma. Varför gjorde Du oss besvikna? Varför förorsakade Du oss så mycket besvär? Vilken synd har vi begått?" Då brukade Baba svara: "Ni är verkligen mycket enfaldiga. Jag kom faktiskt till ert hus, men ni jagade bort Mig med en käpp." Dessa hängivna brukade undra: "Men Baba! Skulle vi någonsin kunna göra något så skändligt som att jaga bort Dig med en käpp?" Då brukade Baba tala om för dem att han kom hem till dem i form av en svart hund. På detta sätt gav Baba exempel på sanningen att Gud är närvarande i alla varelser.

När ni ser en råtta försöker ni fånga den i en fälla och döda den med en käpp, men när ni ser den tillsammans med Herren Ganesh visar ni den er vördnad. På liknande sätt gäller att när ni ser en orm försöker ni döda den eller kallar på en ormtjusare som kan fånga den, men ni visar den er vördnad när ni ser Herren Shiva smyckad med den. Vem än som finns i Guds närhet vördas och respekteras. Närhet till det gudomliga är verklig rikedom. Ni äras alltefter er närhet till Gud, men avlägsnar ni er från Gud kommer ingen ens att titta på er. I själva verket är ni alltid i Guds närhet. Vad ni än ser och vart ni än ser är det bara det gudomliga ni ser. Grundvalen, Gud, är allestädes närvarande. Han varken kommer till er eller lämnar er.

Sällhet är en sann gudshängivens tal

En gång anordnade Parvati och Paramesvara en tävling mellan sina två söner, Vinayaka och Subrahmanya. De sa åt dem att den som kom först

tillbaka efter att ha färdats runt världen skulle belönas. Vinayaka hade en enorm mage och hans färdmedel var en råtta, så hans föräldrar undrade nyfiket hur han skulle (kunna) tävla med Subrahmanya. Under tiden satte sig denne på sitt färdmedel en påfågel och for snabbt i väg. Vinayaka stannade dock kvar där han var. Han brydde sig inte ens om att kalla på sitt färdmedel råttan. När han såg att Subrahmanya närmade sig efter att ha fullbordat sin färd runt världen gick han ett varv runt Parvati och Paramesvara och förklarade sig som tävlingens vinnare. Då sa Parvati: "Försöker du vara smart? Vad är meningen med det här? Din bror återvände efter att ha färdats runt världen. Därför är han värd belöningen. Hur kan du påstå att du färdats runt världen genom att bara gå runt oss?" Det var inte så att Parvati och Paramesvara var omedvetna om sanningen i Vinayakas påstående. De spelade med i skådespelet bara för att visa världen att Gud genomsyrar allt. Då sa Vinayaka: "Mor! Är det inte sant att vart vi än ser är ni båda närvarande? Därför innebär det att när jag går runt er så har jag färdats runt hela världen."

Vart ni än vänder blicken i detta universum ser ni bara två ting – energi och materia, representerade av Parvati respektive Paramesvara. Vinayaka kunde vinna tävlingen tack vare sin intelligens. Då förbarmade sig Parvati över Subrahmanya och gav honom en frukt för att han inte skulle bli besviken efter att gjort sig besvär att färdas runt hela världen. Hon sa till honom: "Kära du! Du kom först när det gällde att färdas runt världen, men Vinayaka kom först för att han förstod den djupare innebörden i den gudomliga principen att Gud finns överallt." När ni fördjupar er i den gudomliga principen förstår ni dess inre mening. Den som är helt nere under vattnet kan inte säga någonting. Likaså kan den som är helt försjunken i gudomlig kärlek inte beskriva den. Bara de som inte försjunkit i den beskriver den, men på ett ytligt sätt. Den som är helt försjunken i havet av hängivenhet, tro och kärlek till Gud fylls av sällhet. Han är inte medveten om något annat. I själva verket är de lärde, de utbildade, poeterna som påstår sig erfara det gudomliga bara på den ytliga nivån. Den däremot som är djupt försjunken i den gudomliga grunden kan inte

tala om det. Sällhet är hans tal och sällhet är hans språk. Det finns inget mer upphöjt än detta. Det är därför ett stort misstag att säga att ni söker efter Gud. Det finns inget behov att söka efter Gud eftersom Gud finns i allt.

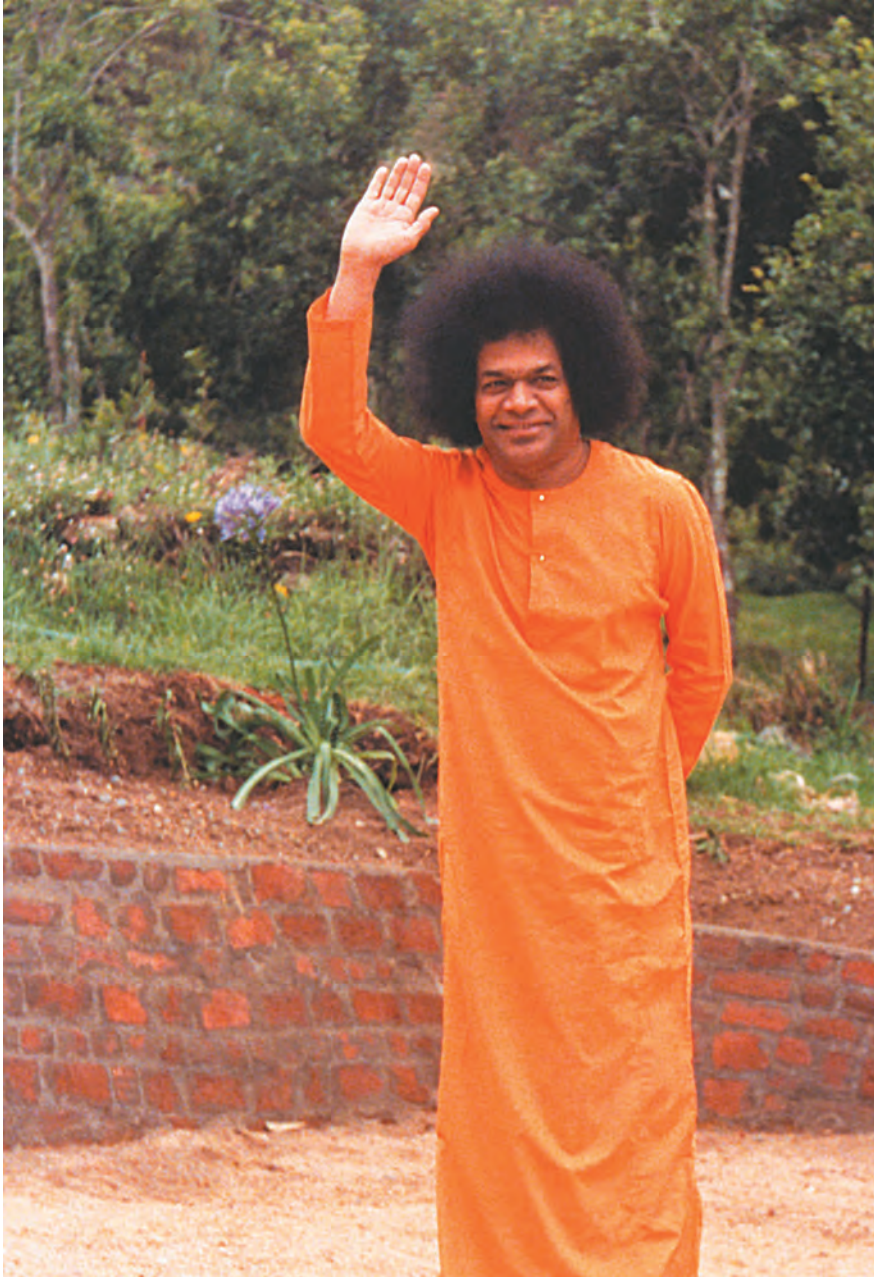
Det finns nio former av hängivenhet: lyssnande (sravanam), sång (kirtanam), kontemplation över Gud (Vishnu) (Vishnusmaranam), tjänande av Hans Lotusfötter (padasevanam), vördnadsbetygelse (vandanam), tillbedjan (archanam), tjänande (dasyam), vänskap (sneham), överlämnande (atmanivedanam). Det sägs att dessa former leder människan till Gud, men människan bör inse att hon själv är Gud. I själva verket är alla gudomlighet förkroppsligad. Det är Gud som söker en sann hängiven.

*Jag söker en sann människa och
har sökt en sann hängiven,
både nu som då.
« telugu-sång »*

Till och med fåglar och andra djur har en sann hängivenhet, men tyvärr finner man inte det hos människor. De är endast hängivna ibland. Var finns Gud? Ni bör helhjärtat tro på att ni själva är Gud. Kroppen är templet och den individuella själen är Gud. Var någon annanstans ska ni kunna finna Gud när ni själva är Gud? Ni bör dock stärka denna tro. Först då kan ni erfara sann kärlek och sällhet. När ni har socker i handen kan ni inte känna dess smak. Lägg det på tungan och börja smaka på det. Först då kan ni erfara dess sötma.

(Sathya Sai Baba avslutade Sitt tal med lovsången *Madhura Madhura Murali Ghanashyama...*)

Ur: *Sanathana Sarathi*, december 2011, s. 398-405.

Rätt handlande (dharma) är vår verkliga och bestående förmögenhet

Sathya Sai Babas Amrita Dhara-tal i Sai Kulwant Hall,
Prasanthi Nilayam, den 15 juli 1996.

*Alla namn och former är manifestationer av Gud
som är förkroppsligandet av frid och lycka.*

Gud är varande, kunskap och sällhet.

Han är den Ende.

Han är sanning, godhet och skönhet

(sathyam, shivam, sundaram).

« sanskrit-vers »

ÖVERGE ALDRIG SANNINGEN UNDER NÅGRA OMSTÄNDIGHETER

Alla levande och alla livlösa former vi ser i denna värld är förkroppsligandet av frid. Alla levande varelsers fysiska form är skönhet förkroppsligad. Gudomlighet som är det högsta uttrycket för sanning, godhet och skönhet finns i alla element och i alla levande varelser som enhetsprincipen och grunden. Detsamma uttrycktes också av Platon, Aristoteles' läromästare, hundratals år före Kristi födelse. Platon sa att sanning, godhet och skönhet utgjorde världens grundval.

Människans girighet ruinerar hennes liv

Sanning är alltings grundval. *Sanningen förblir densamma i de tre tidsfaserna - förfluten tid, nutid och framtid.* Godhet är den verkliga gudomligheten. I själva verket är godhet fromhet. Fastän människan har denna grundval av sanning, godhet och skönhet inom sig förmår hon inte erfara sin egen sanning, skönhet och godhet. Först när människan erfar

dem kan hon förstå den sanna betydelsen av mänsklighet. Människan nu för tiden studerar heliga skrifter såsom Veda-skrifterna, Purana-skrifterna (mytologiska berättelser), Brahma Sutras (kunskap om Gud), Ramayana, Bhagavad Gita, Bibeln och Koranen. Trots att hon läser alla dessa heliga skrifter saknar hon frid eftersom hon inte tillämpar det hon läser. Att enbart läsa heliga skrifter kan jämföras med att dricka tunn kärnmjolk, medan att hängivet praktisera det lästa är som att dricka tjock kraftfull mjolk. Varför föredra tunn kärnmjolk framför tjock kraftfull mjolk? Tillämpning ger verklig styrka. Predikande, propagerande och lärdom utan tillämpning innebär tomt skryt. Det viktigaste är att tillämpa det som står i de heliga skrifterna och inte enbart predika.

*Vad är det för mening med att människan har stora rikedomar
om de inte kan ge henne välbefinnande och vara till nytta?*

*Även om det finns mycket vatten i en sjö,
kan en hund endast slicka i sig vattnet, inte dricka ur sjön.*

Detsamma gäller för en girig människa.

« telugu-vers »

Människan nu för tiden har begåvats med all slags kunskap, rikedom och makt, men till vad nytta? På grund av hennes gemena girighet är allt detta till ingen nytta för henne. Människans girighet är gränslös i vår tid på grund av Kali-tidsålderns inflytande. Hon drar varken själv nytta av sin rikedom eller delar den med andra. Det kanske inte spelar så stor roll att hon inte delar med sig av sina rikedomar till andra, men hon tål inte heller att se andra lyckliga. Inte ens djur är dåraktiga nog att gömma undan och gemena nog att plundra. Dessa karaktärsbrister frodas dock hos dagens människa. Om man inte befriar sig från dessa brister blir andliga övningar som sjungande av Guds namn, meditation och tillbedjan meningslösa. Tillbedjan utan kärlek, hängivenhet utan tro är till ingen nytta. Man kanske inte äger någon form av kunskap, man kanske inte studerar de heliga skrifterna eller man kanske inte förstår deras djupare innebörd, men det räcker om man hyser kärlek och tro. Vad tar vi med

oss när vi lämnar kroppen? Ni använder er kropp för olika uppgifter men tillgriper ohederliga metoder för att hålla er kropp i gott skick och uppfylla er egen familjs behov.

*Den girige kommer inte att lyckas med
någon av sina ansträngningar.
Han kommer att synda och förlöjligas av alla.
Hans närmaste kommer att överge honom.
Han kommer att förlora all rikedom och respekt.
Hans girighet kommer att fullständigt ruinera honom.
« telugu-vers»*

Använd rikedom på rätt sätt

Girighet har kommit på modet nu för tiden på grund av på Kali-tidsålderns dåliga inflytande. Det finns inte ett ens av uppoffring hos dagens människa. Indiens (Bharat) forntida kultur förkunnade: *Odödlighet uppnås inte genom handling, avkomma eller rikedom. Den uppnås endast genom uppoffring.*

*När en syndare vältrar sig i rikedom
visar han ingen aktning eller vördnad ens för Gud.
Han inser sina synder först när han förlorar allt.
« telugu-vers»*

Så länge människan är fascinerad av sin rikedom uppfattar hon inte världens verklighet. Hon uppfattar den först när hon förlorar allt. Vad är detta för en värld? Vad är detta för ett liv? Hur länge varar det? Vad har ni uppnått i detta liv? Allt kan liknas vid passerande moln. När ni är unga arbetar ni hårt och skaffar olika sorters kunskap och ställs inför många utmaningar i livet. Ungdomens glädjeämnen är kortvariga. Alla världsliga relationer är kortvariga. Det finns endast en sak som består och det är kärleken till Gud. Om ni inte utvecklar denna kärlek, vad är det då för mening med att uppnå något annat? Hur länge ni än må leva måste ni till sist lämna världen tomhänt.

*Kroppen som är uppbyggd av fem element är svag
och kommer med säkerhet att förgås.*

*Fastän en livslängd av hundra år kan uppnås
kan man inte ta den för given.*

*Man kan lämna kroppen och den här världen närsomhelst,
det kan ske i barndomen, ungdomen eller när man är gammal.
Döden är oundviklig. Därför bör människan innan kroppen dör
göra sig ansträngningar för att erfarra sin sanna natur.*

« telugu-vers»

Det har funnits kungar som härskade över vidsträckta kungariken och som var fulla av högmod och arrogans, men var finns de nu? Hur det än är så måste ni arbeta hårt och tjäna så mycket pengar att det räcker till er försörjning. Vi andas in och andas ut luft. Vi äter mat, smälter den och gör oss av med restprodukterna. Likaledes bör människan inte bara skaffa sig rikedom utan också använda den för ett rättfärdigt syfte. Ni bör inte lägga den på hög och gömma den. Vad ni måste bevara är inte världsliga rikedomar utan rättfärdigt handlande (dharma). Rättfärdigt handlande (dharma) är vår verkliga och bestående rikedom. Det är vad ni måste inse i dag.

I en by bodde två bröder som var riktiga snåljåpar. Fastän de samlat ihop en stor förmögenhet gjorde de inte av med ett enda öre. De åt sig inte ens mätta. De lät inte lampan brinna mer än fem minuter för att spara på oljan. Det hände sig så att en dag dog en person i en grannby tio kilometer därifrån. Som seden var på den tiden måste en av bröderna bege sig till denna by för att trösta den sörjande familjen. Den äldre brodern steg upp tidigt på morgonen för att kunna färdas till fots, för om han åkte buss måste han göra av med en del pengar. Han bad sin yngre broder tända lampan så att han kunde stoppa ner en del kläder i sin väska. Så snart han lämnade hemmet släckte den yngre brodern lampan för att spara på oljan.

Efter att ha färdats ungefär tre kilometer återvände den äldre brodern hem och knackade på dörren. Den yngre brodern frågade: "Vem är det

som knackar på dörren?” Den äldre brodern svarade: ”Det är din äldre broder.” Den yngre brodern frågade honom varför han kommit tillbaka. Den äldre brodern svarade: ”När jag lämnade huset glömde jag att be dig släcka lampan, så jag har återvänt för att se om den fortfarande brinner.” Då sa den yngre brodern: ”Broder, tror du inte att jag har något sunt förnuft? Jag släckte lampan så snart du gick hemifrån, men du har gått hela vägen fram och tillbaka för att påminna mig om detta. Du tänkte inte på hur mycket dina sandaler nöttes på grund av detta onödiga extra promenerande.” Då sa den äldre brodern: ”Broder, jag är inte så dum som du tror. Jag tog av mig sandalerna, gjorde ett knyte av dem och höll dem i armhålan och gick sedan hela vägen hem.”

Vad har man för nytta av sina sandaler om man inte använder dem på grund av snålhet? Vad har man för glädje av alla sina rikedomar och alla ägodelar om man inte använder dem för att underlätta livet och vardagen? Ni bör leva ett enkelt och bra liv och också bidra till att andras liv underlättas och blir bra. Vad är det annars för nytta med all er rikedom?

Använd er utbildning för att hjälpa andra

Ni skaffar er många slag av utbildning, men utbildning är inte avsedd bara för att få ett arbete. Ni bör dra nytta av er utbildning för att bidra till samhällets välfärd och till förbättringar i er by. Det är ingen mening med att enbart skaffa sig examina. I dag använder studenter sina examina som tiggarskålar. De uppsöker varenda kontor och arbetsplats för att tigga om arbete. Skaffa er en utbildning som ger tilltro till er själva och gör er självständiga. Ägna er åt de aktiviteter som gynnar er bys utveckling. Undervisa byborna om hälsa och hygien så att de inte drabbas av sjukdomar. Få dem att inse betydelsen av renlighet och hjälp dem att förbättra byns avloppssystem. Lär dem sådant nyttigt arbete som att odla grönsaker för sin självförsörjning. Dela er kunskap med byns

barn. Däri ligger er utbildnings verkliga förtjänst. *Det är förtjänstfullt att tjäna andra och en synd att såra dem.* Ni bör använda er utbildning till att hjälpa andra.

Så snart dagens studenter avlagt sin examen uppsöker de arbetsförmedlingen för att registrera sitt namn för anställning. De som är högt utbildade söker arbete utomlands. Detta är inte syftet med er utbildning. Det verkliga syftet är att utveckla era hembyar. Ni är födda, uppfostrade och utbildade i er by. Allt ni uppnått i livet har ni endast er by att tacka för. Samhället har gett er många fördelar och möjligheter. Ni är födda och uppfostrade i samhället, och ni lever i samhället. Bör ni inte visa detta samhälle tacksamhet som gjort så mycket för er? Tyvärr saknar dock dagens studenter sådana vidsynta och ädla känslor. De är självupptagna och inriktar sig enbart på sig själva och sin familj. Om ni lever ett så själviskt liv, vem ska då sörja för de breda lagren i samhället? Alla är Guds barn. Alla är bröder och systrar. Därför bör ni bidra till allas framsteg. Arbeta för samhällsutvecklingen under inbördes samarbete och tolerans, utan att ge utrymme för några konflikter. Utveckla fördragsamhet och förmåga till inlevelse.

Känslan av allas enhet är mycket viktig. Ni bör tillämpa denna princip av enhet. Först då kan den växa. Enhetskänsla innebär inte bara att hälsa på varandra: "hej, hej." Den bör visas i handling. Ni bör arbeta med förenade krafter. Känslan av enhet är mycket viktig. Därför bör studenter utveckla fördragsamhet och vidsynthet. Låt ert andliga hjärta (hridaya), expandera. Var i er kropp finns det andliga hjärtat? Det är inte det fysiska hjärtat, som finns till vänster i bröstkorgen. Det är inte det som är hridaya. Det andliga hjärtat finns i själva verket överallt i kroppen. Det är obegränsat, det genomsyrar allt. *Med händer, fötter, ögon, huvud, mun och öron inneslutande allting genomtränger den gudomliga principen hela universum.* Eftersom ert andliga hjärta är allomfattande är alla människor era vänner och släktingar. Ni bör leva fyllda med sådana känslor av broderskap och allas enhet. Utbildning är inte bara ämnad till att trygga ert eget uppehälle. Utbildning är ämnad att utveckla er som

människa. Utbildning är en förädlingsprocess och när ni förädlas som människa kommer också ert uppehälle att vara tryggt. Varje dag sjunger ni bönen: *Om ni värnar om rätt handlande (dharma) kommer dharma att värna er.* När ni värnar dharma, kommer dharma själv att värna er. Därför bör ni främja rätt handlande i samhället. När ni främjar dharma i byarna befrämjas också rättfärdigheten i små och stora städer.

Mänskliga varelser bör utveckla mänsklighet

Studenter!

I dag kan vi konstatera att indiska kulturella traditioner bara praktiseras i byar, åtminstone i någon mån. I små och stora städer ser man inga spår av dem. Bara i byar kan man finna dygder som rättfärdigt handlande (dharma), rättvisa, fördragsamhet och kärlek. De är obefintliga i alla städer. Fastän det finns domstolar, banker, universitet och många andra institutioner i städer så är orättvisa, orättfärdighet och laster utbredda. Sådana institutioner finns däremot inte i byar, men ändå praktiserar bybor moral och etik. Till och med folkstammarna som lever isolerade från samhället i skogar följer sanningens och rättfärdighetens väg. I själva verket är det de som upprätthåller vår kultur. Efter att ha skaffat sig utbildning vad gör människor då? De raserar kulturella, moraliska och etiska värden i samhället. Egentligen fördärvar de själva det mänskliga. Var finner man mänsklighet i dag? Hundratusentals år har förflutit sedan människan började leva på denna jord, men mänsklighet har ännu inte utvecklats hos henne. Man finner bara mänskliga former men inte mänskligt beteende. När kommer då mänsklighet att blomstra i människan? Hur många gånger har människan fötts, och hur många gånger till måste hon födas? Egentligen borde mänsklighet födas i människan redan när hon föds.

Vi säger att vi bör tala sanning, men finns det någon som talar sanning? Allt vad människan säger i dag är osanning. Allt hon gör är orättfärdigt.

Hur kan då mänsklighet utvecklas hos henne? Till och med fåglar och andra djur följer vissa regler och lagar. Orsak och tid (eng. reason and season) bestämmer djurens men inte människans handlande. Vad är det då för mening med all er utbildning? Varför ska man skaffa sig denna värdelösa utbildning? Skaffa er den utbildning som är till fördel för samhället, utvecklar känslor av broderskap mellan människor och får mänsklighet att blomstra i er.

I dag är hat utbrett mellan människor, byar och delstater. Hur skulle då hat mellan länder kunna undvikas? Ni utvecklar hat i er egen delstat

och i ert eget land. Skäms ni då inte att säga att ett annat land anfäller oss på grund av hat? Förbättra först och främst relationerna inom er egen familj, by, stad och delstat. Om ni inte förmår lösa konflikter i ert eget hem, hur kan ni då bidra till harmoni mellan ett land och ett annat? Med vad rätt kritiserar ni andra? Skapa först harmoni i ert eget hem och utveckla mänsklighet. Betrakta alla som Guds barn. Detta är vad studenter bör lära sig idag.

Överge aldrig sanningen under några omständigheter

Vart ni än vänder er i dagens värld har människor begär efter pengar. Varför vill ni ha så mycket pengar? Vad gör ni med dem? Bidrar ni till landets välfärd eller hjälper de behövande? Använder ni dem till spridandet av utbildning? Ger ni åtminstone mat till tiggarna? Om pengar inte används till ett gott ändamål är de lika värdelösa som skräp. Ni bör inte slösa bort ert liv på att samla pengar på hög. Ägna ert liv åt att främja medkänsla och kärlek i samhället. Använd pengarna till att hålla kroppen vid god hälsa så att ni kan utföra rättfärdiga handlingar och upprätthålla ett gott anseende.

Ni bör vara beredda att offra till och med ert liv för Guds skull. Följ sanningens och rättfärdighetens väg. Dessa är de två dygder människan bör utveckla. Vedaskrifterna uppmanar också: "Tala sanning, handla rättfärdigt." Överge aldrig, under några omständigheter, sanningen, även om det skulle kosta er livet. Låt Harishchandra bli er förebild. Trots alla problem han ställdes inför vacklade aldrig hans tro på Gud och sanningen. Till sist var det bara sanningen som räddade honom, och han lyckades få tillbaka sitt kungarike och sitt välstånd. Vad är det som upprätthåller sanningen? Det är kärlek. Utveckla därför kärlek, men begränsa den inte till er själva och er familj. Om ni bara tänker på er själva och er familj är det bättre att ni lever i skogen. Vad har ni då för rätt att leva i er by eller i samhället? När ni lever i samhället bör ni också bidra till dess välfärd. Om ni som samhällsmedlemmar alltid tänker på er själva och er familj

är ni som en person som drabbats av själviskhetens obotliga sjukdom. Utveckla en känsla av enhet och lev i harmoni med alla. Bli inte offer för den allvarliga sjukdomen egoism och självupptagenhet. Sträva efter allas välfärd och betrakta andras lidande som ert eget. När studenter utvecklar sådana vidsynta känslor blir de nationens framtida befriare. Ni bör bli föredömliga människor och upprätthålla sanning och rättfärdighet som Indien propagerat för sedan urminnes tider.

Studenter! Ni är de som i framtiden ska föra landet framåt. Ni är de kommande ledarna och företrädarna. Följ därför sanningens väg. Till och med företrädare för landet har i dag valt fel väg. Känner ni till vilka slags samhällsföreträdare vi har i dag? Om Harishchandra skulle födas i dag skulle de till och med lyckas få honom att säga hundra osanningar. Detta beror på Kali-tidsålderns inflytande. Därför finner ni inte en sådan person som Harishchandra i dag. De har alla flytt till skogarna och bergen på grund av fruktan för dessa samhällets företrädare! Sanning och rättfärdighet har flytt, och osanning och orättfärdighet har tagit herraväldet. Det ni måste göra i dag är att rensa ut och rena dessa förhärskande tendenser. Hur gör man det? Det lyckas endast genom att praktisera sanning och rättfärdighet. Enbart att prata om sanning räcker inte. Ni måste själva praktisera den. Det som ryms i ert hjärta måste uttryckas i ord och orden måste omsättas i handling. En student förblir en sann student så länge han följer sanningens och rättfärdighetens väg. Om en student inte följer sanningens och rättfärdighetens väg blir han en människa som söker njutningar.

(Sathya Sai Baba sjöng lovsången *Sathyam Jnanam Anantam Brahma* 'Gud är sanning, visdom och evighet' och fortsatte därefter Sitt tal.)

Behandla de nya studenterna som era bröder och systrar

Lyssna nu noga, för Jag vill betona följande. När en ny student börjar på vår institution bör ni bemöta honom med mer kärlek och tillgivenhet än om han vore er egen bror och få honom att glömma sin oro och sina

bekymmer. Det är inte bara stora ord att vår institution utgör ett ideal i detta hänseende. Här bemöts nya studenter som bröder och systrar av äldre studenter. På många andra utbildningsinstitutioner prioriteras rika personer som ger stora donationer, men på vår institution är kärlek den enda donationen. Jag sätter värde på människor som är fyllda av kärlek. Ni hörde pojken som talade på sanskrit tidigare. Han har inget stöd från sina föräldrar. Hans morföräldrar tar sig an honom. Vi tar emot sådana studenter och hjälper dem att studera och komma vidare i livet. Ni kan själva konstatera att pojken är så helt fri från all tidigare oro att han till och med lärt sig sanskrit och kunde hålla ett tal. Min önskan och vilja är att skänka lycka till studenter som saknar sina föräldrars kärlek så att de kan bli av med sin oro. Jag gör detta och uppmanar er att göra detsamma. Om ni träffar sådana studenter, hjälp dem i möjligaste mån att göra framsteg i livet.

Ni kanske känner till hur andra institutioner fungerar. Om en ny student skrivs in där måste han utstå ett veritabelt helvete som kallas nollning. Oförmögna att utstå dessa plågor lämnar till och med en del studenter institutionen inom en vecka. De kallar det nollning och jag förstår inte syftet med den. Under namnet av nollning plågar de och misshandlar studenterna in absurdum. Är detta vad som förväntas av de äldre studenterna? Nej, nej. De bör behandla de yngre studenterna som sina egna bröder och systrar och visa dem all tänkbar kärlek och tillgivenhet. De bör göra det bekvämt och trivsamt för dem och hjälpa dem bli av med sin oro så att de kan leva i en varm och fridfull atmosfär. Detta är vad Jag gör, och Jag ber er göra detsamma.

På vår utbildningsinstitution erbjuder vi inte bara fri utbildning utan ger också stipendier till förtjänta studenter. Vi tar inte ett enda öre i avgift som t.ex. idrottsavgift, tentamensavgift, biblioteksavgift, laboratorieavgift, handledningsarvode m.m.. När vi erbjuder sådan föredömlig och kostnadsfri utbildning, hur ädla och föredömliga bör då inte studenterna bli! De bör bli föredömliga pojkar. Om en tiggare kommer till er för att tiggas bör ni säga till honom: "Kära vän, det är inte

rätt att ägna sig åt tiggeri. Varför sänker du dig till en sådan nivå? Kom, jag ska visa dig ett sätt att försörja dig." Ni bör hjälpa sådana människor att bli självförsörjande. När vid ett tillfälle en hungrig person kom fram till Jesus gav Jesus honom två fiskar, men man kan inte på detta sätt erbjuda mat varje dag. Därför köpte Jesus ett nät och gav honom det med orden: "Försörj dig med hjälp av detta nät." Våra studenter bör följa detta exempel. De bör hjälpa de fattiga att försörja sig genom hederligt arbete.

Ödmjukhet är det utmärkande för en student

Alla studenter i vår institution bör leva som bröder och systrar och bemöta alla med kärlek. Ni bör utveckla sådan vidsyn. Detta är vad våra studenter bör tillägna sig i dag. De bör inte ge utrymme för egoism och högfärd utan de bör utveckla kärlek och höga ideal. Därigenom kan studenter nå framgång i livet.

Det finns många exempel i historien på vanliga människor som nådde höga positioner tack vare sina dygder och hårt arbete. Det fanns en person

som brukade sälja tidningar och en annan som brukade putsa skor. När han putsat sina kunders skor brukade han säga till dem: "Gud välsigne dig." Så fanns det en person som brukade skriva adresser på kuvert och på så sätt försörja sig. En sådan person kunde till och med nå den höga ställningen som Englands premiärminister tack vare att han begåvats med ödmjukhet och heliga känslor. Ni ser hur mycket människan kan uppnå i livet med ödmjukhet och kärlek! Utbildning är inte det enda viktiga. Vad ger oss egentligen modern utbildning?

Utbildning leder till ödmjukhet.

Ödmjukhet är förtjänstfullt och leder i sin tur till rikedom.

*Rikedom medför materiell och andlig tillfredsställelse
när man använder den till att idka välgörenhet och
utföra rättfärdiga handlingar.*

« telugu-vers »

Ödmjukhet är det utmärkande för en student. I själva verket är den utbildningens kronjuvel. Om ni råkar på sådana ödmjuka studenter, hjälp dem då på alla tänkbara sätt så att de glömmer all sin oro och känner sig lyckliga. Så lycklig den här pojken blev när Jag materialiserade en kedja till honom och hängde den runt hans hals! Han upplever inte ens förlusten av sina föräldrar. Ni bör också hjälpa andra så gott ni kan. Allt Jag gör är bara avsett att framhålla ett ideal för er. Det råder alltid perfekt harmoni mellan Mina tankar, ord och handlingar. Det är därför jag har rätt att säga allt detta till er. *Det rätta sättet att studera mänsklighet är att studera människan.* Ni bör alla leva som mänskliga varelser, inte som djur eller demoner. Bli inte hårdhjärtade. Utveckla ett gott hjärta som smälter av medlidande när andra lider.

Ur: *Sanathana Sarathi*, januari 2012 s. 434-442.

Det högre intellektet (buddhi) – körsvennen

Utdrag ur Sathya Sai Babas tal i Brindavan i Whitefield
Bangalore, sommaren 1990.

Den inre rösten (antarvaani) är ett annat namn på det högre intellektet (buddhi). Människan vägleds av denna inre röst i sitt liv. Varje gång det uppstår ett problem avvaktar hon dess vägledning. Om den inre rösten inte ger några övertygande svar känner sig människan inte tillfreds med livet. Med andra ord är hon tillfreds med den yttre världen bara när hon är tillfreds med sin inre värld, representerad av den inre rösten. Ibland hör man folk säga: "Mitt samvete låter sig inte nöja med detta", eller "Mitt samvete godtar inte detta". Här syftar 'samvete' på den inre rösten, så när ni uppmanas "följa Mästaren" är det ert samvete som avses. Bara när ni följer ert samvetes röst kan ni nå fram till den rätta målet.

Namnet vijnana används också ibland på buddhi, men detta är inte korrekt, för vijnana syftar på den så kallade vetenskapen eller världsliga kunskapen, den kunskap som hjälper människan att upptäcka fakta om den materiella och fysiska världen. Det högre intellektet (buddhi) däremot har sitt fokus på den subtila inre andliga världen. Man bör alltså förstå buddhis roll på rätt sätt.

Då och då tenderar egokänslan (ahamkara) att skymma eller dölja buddhi. I detta sammanhang bör man komma ihåg att sinnena är subtilare än kroppen. Sinnet är än mer subtilt än sinnena och att buddhi är mycket subtilare än sinnet. Atman (Gud) är naturligtvis den mest subtila av alla. När man, i ljuset av detta, säger att egot (ahamkara) kan omsvepa och dölja buddhi, innebär detta att egot är subtilare än buddhi. Då egot är ytterst subtilt genomtränger det därför allt och genomsyrar alla våra

handlingar. På grund av detta är människan oförmögen att höja sig över egot och erfara Gud (atman) – Självet...

Det högre intellektet (buddhi) är i mycket nära kontakt med atman (Gud) och kan därför ta emot 90% av atmans energi och ljus. Sinnet får sin kraft från buddhi, sinnena från sinnet och kroppen från sinnena. Under detta stegvisa flöde av kraft från atman till kroppen avtar kraften gradvist både kvantitativt och kvalitativt. För att enkelt belysa denna kvantitativa minskning kan ni föreställa er ett mörkt rum som inte direkt kan ta emot solens ljus. Om man vill lysa upp detta mörka rum kan man göra det genom att hålla en spegel alldeles nära utanför huset och rikta solstrålarna som reflekteras i spegeln mot rummets inre. I jämförelse med solens direkta strålar är de strålar som reflekteras i spegeln dock svagare, och när det reflekterade ljuset når rummet är det mycket försvagat. För att illustrera den gradvisa försvagningen av kvaliteten av atmans kraft kan man ta exemplet med en flod. Vid flodens källa är vattnet rent och kristallklart, men när många bäckar och andra tillflöden rinner ut i den, och när under loppet genom landskapet dess vatten börjar utnyttjas av människor, då förorenas floden alltmer. På liknande sätt blir atmans ursprungliga renhet alltmer förorenad när den passerar genom buddhi, sinnet och sinnena och till sist når kroppen. Det är emellertid möjligt att minimera denna kvantitativa och kvalitativa försämring genom att värda och rena det högre intellektet (buddhi) och genom att främja buddhis direkta inflytande på kroppen.

Utdrag ur: *Summer Showers in Brindavan* 1990, s. 89-91.

Nyheter från Sai-center

U.S.A.

Det första Sathya Sai hälsovårdslägrat (health-camp) i New York City anordnades i East Elhurst i Queens, New York den 19 april 2014. Mer än 65 volontärer deltog, både medicinskt och icke medicinskt utbildade. Där var olika specialister bl.a. invärtesmedicinska läkare, sjuksköterskor och annan medicinsk personal som bidrog med hälsovårdstjänster. Som om allt vore en gudomlig beställning kom det exakt 108 (ett heligt tal) personer som var i behov av hjälp, de flesta bosatta i närområdet. De undersöktes för högt blodsocker, högt blodtryck och kropps fettindex. Deltagarna fick också information om friskvård och förebyggande hälsovård samt paket med gratis hygienartiklar.

Den 24 april 2014 uppmärksammade Sathya Sai-hängivna Sai Babas Maha Samadhi-dag genom att servera frukost och lunch till de behövande på trottoarer i Manhattan i New York City. Fler än 300 människor från härbärgen för hemlösa serverades frukost vid Tompkins Square Park och lunch serverades vid First Avenue i Manhattan. Sathya Sai-volontärer delade också ut paket med hygien- och toalettartiklar.

I södra Kalifornien uppmärksammade 70 volontärer från Sathya Sai centren i Lakewood, Mission Viejo och Tustin Sai Babas Maha Samadhi-dag genom att laga och servera mat till 650 vuxna och 50 barn vid 11 härbärgen för hemlösa i Santa Ana, Long Beach, Costa Mesa och Placentia den 20 april 2014. Samma dag serverade även Sathya Sai-hängivna från Arcadia, Glendale och Hollywood mat till mer än 200 hemlösa människor i Los Angeles centrum.

Den 27 april delade volontärer från Sathya Sai Centren i Arcadia, Camarillo och Glendale i Södra Kalifornien ut 4.500 kg torkad mat och andra förnödenheter tillsammans med hygienpaket till 250 extremt fattiga familjer vid en kyrka i Oxnard omkring 100 km väster om Los Angeles. Inflyttade gästarbetare och deras familjer fick ris, bönor, socker, spannmål, marmelad, konserver, olja och jordnötssmör. Dessutom fick var och en

filt, handduk, två par sockor, hudkräm, tvål, tandkräm och tandborstar, gasbindor, kammar och toalettpapper. Omkring 20 volontärer inklusive barn hade packat kassar med mat, förnödenheter och hygienpaket vid Arcadia-Glendale Food Bank den 26 april.

Ur: *Sanathana Sarathi* juni 2014, s. 28-29.

Frankrike

Den 24 april uppmärksammades Sai Babas Samadhi-dag vid Sathya Sai Centret i Paris av mer än 40 medlemmar genom ett andligt program som innehöll ett tal om ljusmeditation och en lovsångsvideo med Sai Baba.

Fem Sai-hängivna serverade mat och varmt kaffe till 15 hemlösa som bodde i tält i skogen.

Dessutom delade ca 10 andra hängivna var för sig ut mat, kläder, filtar, handdukar, tandkräm, tandborstar, tvålar och andra artiklar till hemlösa som en del av sin månatliga aktivitet. De serverade också kaffe och pratade med de hjälpbehövande.

Ur: *Sanathana Sarathi* juli 2014, s.30.

Kazakstan

Den 4- 6 april 2014 nordnade 36 Sathya Sai-volontärer från sju städer det 19:e sjukvårds- och hjälplägrät i Kazakstan i staden Saran i Karagandadistriktet. En läkare, en psykolog samt en dermatolog (hudläkare) undersökte 66 patienter och delade ut mediciner. Dermatologen höll också ett föredrag om hälsovård och personlig hygien.

Sathya Sai-volontärer renoverade även ett klassrum i en internatskola genom att måla och reparera fönster, väggar och tak, svetsa inventarier, byta ut elektrisk utrustning, golvbrädor och korkmattor samt sätta in en ny dörr med lås. De serverade tre lagade måltider varje dag och delade ut 35 paket med socker, ris, bovete, makaroner, te, solrosolja, smör, mjölk, dadlar, sötsaker och äpplen till behövande familjer. Nya kläder delades också ut.

Sathya Sai-utbildare inklusive 13 lärare i Sathya Sais andliga undervisning talade till äldre studenter från låginkomstfamiljer om den skadliga effekten av alkohol och tobak. Som ett uttryck för tacksamhet delade skolans rektor ut en hedersutmärkelse till Sathya Sai-organisationen i Kazakstan.

Ur: *Sanathana Sarathi*, juni 2014, s.28.

Svami är alltid närvarande

Som alla andra hängivna var jag vilsen och nedstämd efter att Sai Baba lämnat Sin fysiska kropp, fastän vi mycket väl vet att Han är med oss i varje andetag. Svami känner mitt hjärta liksom varje far känner sin dotters hjärta och Han gav mig känslan av att Han alltid är närvarande med mig. Vilken bekräftelse! Bara för att göra mig glad! Det här är vad som hände.

Sai Baba lämnade sin fysiska kropp på påskdagen den 24 april 2011. Hela världen chockades och även jag! Vårt Sai-center hade ombetts att ha lovsång på måndagen den 25 april. Jag funderade därför på att göra en blomsterkrans till Svami. Jag klippte av några rosor som jag hade i min trädgård och även knopparna för att kunna ha tillräckligt med blommor för att bekransa både Shirdi Sai och Sathya Sais bilder på altaret i centret. Även om jag var glad för att blomsterkransen var stor nog för båda bilderna, var jag ledsen för att den inte var tillräckligt lång.

Vid slutet av lovsången berättade centerledaren att han fått veta att vi skulle ha lovsång även på tisdagskvällen den 26 april, eftersom de avslutande begravningsritualerna för Sai Baba skulle utföras vid den tiden i Indien (onsdag morgon)

Nästa dag åkte jag till arbetet, men det bekymrade mig att jag inte hade några blommor kvar i min trädgård. Mitt hjärta sa mig att jag borde offra en blomsterkrans till Sai Baba den kvällen eftersom det var då de sista begravningsritualerna skulle utföras. Vad skulle jag då göra? Jag behövde många blommor för att göra en blomsterkrans men jag hade inte en enda blomma i min trädgård eftersom jag själv hade klippt ner allt och även alla knoppar dagen innan. Jag var rastlös och

talade hela tiden med Sai Baba (inom mig) Jag tyckte att jag svek Honom som dotter om jag inte ens kunde ge Honom en blomsterkrans för att visa Honom min kärlek och respekt. Jag kände mig ledsen och kom hem vid fyratiden på eftermiddagen. Lovsången skulle börja klockan fem.

När jag parkerade min bil på uppfarten var det första jag tittade på vår rosenrädgård och jag kunde se några få blommor. Jag blev förbluffad över att se även dessa få, blev glad och sprang in, hittade en liten skål och en sax för att klippa av blommorna. På några minuter var skålen full, så jag sprang in och hämtade en ännu större skål. Snart var även den full av rosor! Därför sprang jag in och hittade en mycket stor aluminiumbricka och började klippa rosor och på ett ögonblick var också den full. Jag hämtade ännu en aluminiumbricka och klippte av fler rosor. Jag blev mycket förvånad över att se att även den blev full! Glädjen i mitt hjärta kände inga gränser då jag insåg vad Baba hade gjort för att göra mig glad genom att göra det möjligt för mig att visa Honom min kärlek!

Jag sprang in i huset och började göra blomsterkransen. Det blev en väldigt tjock blomsterkrans stor nog för båda bilderna och hör och häpna! Det blev massor av blommor över och jag kunde göra ytterligare en blomsterkrans till bilden av Babas ansikte på manteln till kistan! Min glädje kände inga gränser över Svamis kärlek som flödade fram i form av dessa rosor! Denna upplevelse har gett mig den starka övertygelsen att Sai Baba är med mig och med var och en av oss som öppnar sitt hjärta för Gud! Är vi inte alla välsignade med att ha en Svami som är den allvetande, allestädes närvande, med alla gudomliga krafter bland oss! Han har gett många fler sådana överväldigande upplevelser för att visa Sin kärlek till detta vilsna barn.

Ur: *Sanathana Sarathi*, april 2014, s.24, 26.

Det högsta målet

*Kroppen kan jämföras med en vagn,
sinnena med hästar, sinnet med tyglarna och
det högre intellektet (buddhi) med körsvennen.
Förutom dessa finns också vagnens ägare Gud (atman),
som råder över vagnen och bor i kroppen.*

*Därför måste man,
förutom kännedom om
hur kroppen, sinnena, sinnet och
det högre intellektet (buddhi) fungerar,
betrakta kunskapen om Gud (atman)
som det högsta målet.*

-Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, februari 2014, baksidan.

